

vu, nýbrž ustanovuje výslovně, že, co někdo dal vědomě, by způsobil nedovolené jednání, nemůže to požadovati nazpět. Složením valuty 178.178 Kč pro žalovanou chtěla žalobkyně docílit, by žalovaná při dražbě dražila jen do určité výše, do výše zbytkové její pohledávky s převodními poplatky, které na kinu již vázly, s úroky a útratami. To se také stalo, a dražba byla provedena takto nezákonným způsobem. Účinnost § 1174 obč. zák. nelze obejítí poukazem k tomu, že zástupci žalující obce nezachovali snad všech předpisů platných pro právní jednání obcí. To může mít v zápětí leda jen to, že obec náhradu za škody, které jí způsobili její zástupcové, může po případě vymáhati na těchto zástupcích za podmínek uvedených v třetím odstavci § 10 zákona o přechodné úpravě finančního hospodářství obcí a měst s právem municipálním ze dne 12. srpna 1921 čís. 329 sb. z. a n.

Čís. 9993.

Rozsudek ve sporu podle § 231 ex. ř. účinkuje pro všechnyúčastněné věřitele a proti nim. Jde o nedílné společenství v rozepři a jest nepřípustné, by byly prováděny dva spory k provedení téhož odporu. Byly-li žaloby ve dvou sporech doručeny téhož dne, jest pro zahájenost rozepře odmítnouti žalobu později podanou.

(Rozh. ze dne 14. června 1930, Rv I 1363/29).

V exekuční věci banky P. proti Karlu a Marii K-ovým podali hospodářská záložna, Jaroslav L. a banka A. při rozvrhovém roku ze dne 20. září 1927 proti příkázání více než 1,000.000 Kč na pohledávku banky P. z dluhopisu ze dne 27. května 1921 odpor z důvodu, že veškeré úroky a příslušenství této pohledávky jsou zaplacený. Usnesením rekursního soudu ze dne 30. března 1928 byli jmenovaní věřitelé odkázáni se svými odpory na pořad práva (§§ 213 a 231 ex. ř.). Žalobu podali jednak Karel L., jednak hospodářská záložna. Žalobě hospodářské záložny procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud ji zamítl.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením a žalobu odmítl.

Důvody:

Nutno přisvědčiti dovolatelce, že rozsudek ve sporu, jímž uplatňován odpor, účinkuje podle § 232 ex. ř. pro všechnyúčastněné věřitele a proti nim, že tudíž jde o nedílné společenství v rozepři podle § 14 c. ř. s. a že jest nepřípustné, by byly vedeny dva spory k provedení téhož odporu, poněvadž by tomu vadila překážka zahájené rozepře (viz rozh. sb. n. s. čís. 7726, týkající se obdobného případu). Důsledkem toho nutno odmítnouti žalobu pro zahájenou rozepři. Jest ovšem správné, že oba spory byly zahájeny téhož dne, poněvadž žaloby byly doručeny

žalované téhož dne (§ 232 c. ř. s.). Poněvadž však oba spory nemohou býti provedeny, nezbyvá ve smyslu § 233 a 240 c. ř. s. než odmítnouti žalobu hospodářské záložny jakožto později podanou a bylo proto uznati, jak se stalo.

Čís. 9994.

Při kontokorentním poměru neplatí ustanovení § 1416 obč. zák.

Byl-li smluven kontokorentní poměr s pololetní uzávěrkou a bylo-li přes to zřízeno zástavní právo i pro úroky, úroky z úroků a vedlejší poplatky, nelze toto ujednání vykládati jinak, než že strany zamýšlely, že zástavním právem má býti v plném rozsahu zajištěna i část zůstatkové pohledávky, pokud připadá na úroky, pokud se týče na příslušenství.

(Rozh. ze dne 14. června 1930, Rv I 1370/29).

Jde tu o týž případ jako v rozhodnutí čís. sb. 9993. V tomto případě šlo o žalobu Karla L-a, jenž podal při rozvrhovém roku proti příkázání vyšší částky než 1,000.000 Kč na pohledávku banky P. z dluhopisu ze dne 27. května 1921 odpor jen z těchto důvodů: 1. že veškeré úroky a příslušenství této pohledávky byly zaplacený a 2. že jde o pohledávku úvěrovou a nelze tudíž přikázati úroky v pořadí jistiny. Odpor 2. byl již zamítnut pravoplatným usnesením rekursního soudu ze dne 30. března 1928, kdežto s odporem 1. byl žalobce odkázán na pořad práva. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o d v o l a c í soud žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Ve sporu lze se obíratí jen odporem podaným z toho důvodu, že veškeré úroky a příslušenství pohledávky žalované strany jsou zaplacený. Pokud se dovolatel obírá jinými otázkami, které byly již vyřešeny pravoplatným usnesením rekursního soudu nebo vůbec nebyly uplatňovány při rozvrhovém roku, nelze se zabývatí jeho vývody podle § 234 ex. ř., který platí obdobně též pro žaloby podle § 231 — druhý odstavec ex. ř. (viz rozh. n. s. čís. 8874).

Výtka nesprávného právního posouzení věci (čís. 4 § 503 c. ř. s.) není opodstatněna, neboť odvolací soud posoudil věc po právní stránce v podstatě správně. Jak již podotčeno bylo v tomto sporu řešiti jen otázku, zda vedlejší příslušenství úvěrové pohledávky 1,000.000 Kč, jak bylo žalovanou účtováno, jest zaplacený, čili nic. Dovolatel nenapadá zjištění nižších soudů, že byl mezi stranami smluven kontokorentní poměr a jest proto souhlasiti s právním názorem odvolacího soudu, že při řešení sporu jest přihlížeti k tomuto poměru. Že při kontokorentním poměru neplatí ustanovení § 1416 obč. zák., uznal správně již odvolací soud a dovolatel ani nenapadá tento právní úsudek. Jest přisvědčiti